

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Του PAUL FEVAL

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

αίδι της αμαρτίας! "Ετσι ήταν το παράνομα της Μαργαρίτας Μπρέγι, ενός κοριτσιού 17 χρονών που κατοικούσε το 1810 στο Σαιν Μαλό. Ο πατέρας της Γιάκωβος Μπρέγι, ήτανε καλαφάτης των καρβιτών, μά έγινε λαθρέμπορος γιατί δεν μπορούσε να ζήσει πεινά στο λιμάνι, για την αίτια που θα πούμε παρακάτω.

Η Μαργαρίτα ήτανε πολύ όμορφη κι' όσκι την κυττάζανε και δεν ξεύρανε τὰ περασμένα της, σταματούσανε για να την θαυμάσουνε. Ήταν ντυμένη πάντοτε φτωχικά και τὸ χοντρό φουστάνι της δεμένο μ' ένα σχοινάκι στη μέση της, τῆς πήγαινε καλλίτερα παρά τὰ μεταξοτά στ' άλλα κορίτσια. Είχε μαλλιά ξανθὰ ριγμένα στους ώμους. Περιπατούσε σβέλτα στην ἀμμουδιά τῆς ἀκροθαλασσιάς.

Σάν την κυττάζε κανένας δεν χαμήλωνε τὰ μάτια της, μά χαμογελούσε λυπημένα και ἄρχιζε νὰ τραγουδῆ τόσο λυπητερά που μερικοί κλαίγανε. Στὸ τέλος όμως τραγουδοῦσε με χαρὰ αὐτὸ τὸ τραγούδι τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Γαλλικῆς πού τῆς ἄρεσε:

Αἴμα, αἴμα, αἴμα,
χρειάζεται ἡ μηχανή!
Νὰ ποτίσωμε τῆ καρμανιόλα
μ' αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Τῆ μέρα ἡ Μαργαρίτα συγγιάνανε στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀνεβοκατέβαινε τὰ κατσάβραχα τοῦ λιμανιού και καθόντανε στὴν κορφή τοῦ βράχου με μαλλιά ξεπλεγμένα, ἀκίνητη, σάν ἀγαλμα. Τὴν νύχτα γύριζε στὴν πολιτεία. Πού κοιμόντανε κανένας δεν ἤξερε.

Νὰ τώρα πὼς διηγούνται τὴν ἱστορία τοῦ κοριτσιού αὐτοῦ στοῦ Σαιν Μαλό:

— Τὸ 1793 πού ὁ ἐπαναστάτης Καρπαντιέ δικάριζε με τὴν καρμανιόλα τούς κατοίκους τοῦ Σαιν Μαλό, ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας Γιάκωβος Μπρέγι, δούλευε στοῦ λιμανιού και ἦταν ἔργατοῦ και τίμιο παλληκάρι. Είχε μιὰ γυναίκα ὀμορφη και ζούσανε εὐτυχισμένοι.

Μά ἡ Ἐπανάστασις τοῦ γύρισε τὰ μυαλά. Συχαίνονταν και ἐχθρευόταν τούς ἀριστοκράτες και πρὸ πάντων τούς παππάδες και αὐτὸν παπὰ Σολνιέ, τοῦ χωριοῦ του, πού σχεδὸν τὸν ἀνέθρεψε και τὸν ἔκαμε ἀνθρώπο. Ἡ γυναίκα του τὸν περνούσε στὴν ἐχθρα, και ὅταν ἦτανε νὰ κόψουνε κανένα με τὴν καρμανιόλα, ἔπερνε τὸ ἀδράχτι της και πήγαινε νὰ καθῆση κοντὰ στὴν καρμανιόλα. Ὁ ἄντρας τῆς ἄφινε και αὐτὸς τὴ δουλειά του και καθόντανε κοντὰ τῆς. Ἄμα τελείωνε ἡ καρατόμησις, γυρίζανε στοῦ σπῆτι τους, και κάνανε σχέδια και ὄνειρα για τὸ παιδί πού περιμένανε νὰ γεννηθῆ.

— Ἄν εἶναι ἀγόρι, ἔλεγε ὁ Γιάκωβος, θὰ τὸ βγάλω «Βροῦτο» για νὰ θυμοῦμαι αὐτὸν πού σκότωσε τὸν ΡωματοΚαίσαρα.

— Κι' ἂν εἶναι κορίτσι; ροιτούσεν ἡ γυναίκα του.

— Τότε θὰ τὴν βγάλουμε Βρουτοῦζα.

— Ὄθλα! ὀμορφη, Γιάκωβε. Νὰ τὴν ὀνομάσουμε «Ἐλευθερία!» Και ἂπ' τὴν χαρὰ τους, χορεύανε και οἱ δύο τὸν χορὸ τῆς καρμανιόλας!

Τὸ 1793 ὁ Καρπαντιέ ἀπεράσισε νὰ κόψη και τὸν παπὰ Σολνιέ τοῦ Σαιν Μαλό, τὸν προστάτη τοῦ Γιάκωβου και τῶσου ἄλλου κόσμου. Ὅλοι γνωρίζανε τὸν καλὸ παπὰ και πήγαν νὰ δούν τί μούτρα θὰ ἔκανε στὴν καρμανιόλα. Τῆ στιγμὴ όμως πού ἀνοίγαν δρόμο μεταξὺ τοῦ κόσμου για νὰ περάσῃ τὸ ἀμάξι με τὸν καῦμένο τὸν παπὰ, πιάσανε πόνου τὴν γυναίκα τοῦ Γιάκωβου και ἄρχισε νὰ φωνάζη.

«Ὁ παπὰς ἀνέβηκε στοῦ σκαλοπάτι τῆς καρμανιόλας και περιμένα τὸ δῆμο, μά αὐτὸς τὸχε σκάσει, γιατί δεν ἤθελε νὰ βάλῃ χερί στοῦ καλὸν αὐτὸν ἀνθρώπο.

Ὁ Καρπαντιέ ἔξω φρονῶν φώναζε:

— Δεν βρίζεται κανένας ἄλλος; νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά τοῦ δημίου; Κανένας όμως δεν δέχτηκε γιατί στοῦ Σαιν Μαλό, ὄλοι ἀγαπούσανε τὸν παπὰ.

— Γιάκωβε, εἶπεν ἔξαφνα ἡ γυναίκα τοῦ Μπρέγι, σιγὰ στοῦ αὐτί του, δεν πᾶς ἐσύ, τί κάθσαι; Τὴν θέριζαν οἱ πόνου τοῦ τοκετοῦ κι' όμως ἔμεινε ἐκεῖ νὰ χορτάσουν τὰ μάτια τῆς αἴμα.

Ὁ ἄντρας τῆς με τρία βήματα ἀνέβηκε στοῦ σκαλοπάτι τῆς καρμανιόλας και οὐρλιαξε:

— Ἐγὼ θὰ τὸν κόψω!

Ἡ γυναίκα τὸν ἔβλεπε τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Και παρά τούς πόνους τῆς ἔσφιγγε τὰ δόντια τῆς και τραγουδοῦσε τὸ ἀγαπημένο τῆς τραγούδι τῆς Ἐπαναστάσεως.

Αἴμα, αἴμα, αἴμα,
χρειάζεται ἡ μηχανή!
Νὰ ποτίσωμε τῆ καρμανιόλα
μ' αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Ὁ κόσμος ὄλος παρῆσθηκε κι' ἄρχισε νὰ τραγουδῆ τὸ ἴδιο τραγούδι. Εἶχαν ξεχάσει τὸν καῦμένο τὸν παπὰ.

Ὁ Γιάκωβος ἐν τῷ μεταξὺ ἐτοιμάσθηκε, ὁ παπὰς τὸν εὐλόγησε και σὲ λιγάκι ἔπεσε τὸ κεφάλι του μέσα στοῦ πανέρι τῆς καρμανιόλας!

Ὁ Καρπαντιέ εὐχαρίστησε τὸν Γιάκωβο και ὁ κόσμος τὸν χειροκρότησε. Αὐτὸς ἄμα πλησίασε τὴν γυναίκα του, τὴν εἶδε νὰ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα κοριτσάκι πού τὸχε γεννησῆ κατάχαμα, μπρὸς στὴ λαμπιτόμο. Καταχάρηκε και τὴ φίλησε.

— Γεννήθηκε σὲ μέρα γιορτῶσιμη, εἶπε ἡ μάνα του, και θάνε πολὺ τυχερό!

Σάν γυρίσανε στοῦ σπῆτι, ζετᾶσανε καλύτερα τὸ μορὸ και τὸ βρῆκανε ὀμορφο. Μόνον στοῦ λαϊμάκι του εἶχε γύρω τριγύρω μιὰ κόκκινη γραμμὴ σάν περιδέραιο, κολλίε.

— Τί εἶνε αὐτὸ; ρώτησε ἡ μάνα του.

Ὁ Γιάκωβος κινδύνισε ἂπ' τὴν τρομάρα του.

— Τὸ σημάδι τῆς καρμανιόλας! ἔτραυλισε.

— Μπᾶ! εἶπε ἡ γυναίκα του γελώντας, αὐτὸ εἶνε ἕνα τυχαῖο σημάδι.

Ὁσο τὸ παιδί μεγάλωνε τόσο ἡ κόκκινη γραμμὴ γύρω στοῦ λαϊμοῦ του ἔκανε τὴν ματωμένη κοκκινάδα τῆς. Κατήνησε σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεθωριάσῃ.

Ἡ μάνα τῆς χάρηκε γι' αὐτὸ πολὺ.

— Τέλος πάντων, ἔλεγε, ἡ καρμανιόλα δεν ἄφισε σημάδι.

Βάπτισαν τέλος τὴν κόρη τους και τὴν ὀνόμασαν Μαργαρίτα.

Τὸ γεγονὸς, όμως τῆς γεννησῆσε τῆς μπρὸς στὴν καρμανιόλα δεν λησμονήθηκε.

Ἰσπερ ἀπὸ δέκα χρόνια πού περᾶσανε, ὁ κόσμος δεν τὸ ξεχάσε και ἄμα κυττάνε τὸν Γιάκωβο φεύγανε ἀπὸ μπρὸς του. Τοῦ ἔδωσαν τὸ παρῆσθηκε «ὁ Διήμορ». Μόνη παρηγοριά του ἦτανε ἡ κόρη του. Μά παραδόξως αὐτὴ δεν μιλούσε, λὲς κ' εἶχε γεννηθῆ βουβή. Ἐνα βράδυ τέλος ἡ γλώσσά τῆς λύθηκε και ἄρχισε νὰ μιλάη.

Τὰ γονικά τῆς τρέξαν κοντὰ τῆς.

— Μίλα, Μαργαρίτα μου, μίλησε πουλάκι μου!

Τὸ μορὸ σόπασε, ἴσπερ κύτταξε στοῦ μάτια τῆ μάνα του, και ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ τὸ τραγούδι τῆς καρμανιόλας:

— Αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Ἡ μάνα λιγοθύμισε, ὁ ἄντρας τῆς ἔτρεξε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Τὸ παιδί τραγουδοῦσε συνεχῶς:

Νὰ χύσωμε νὰ πῆ ἡ μηχανή!

Νὰ ποτίσῃ ἡ καρμανιόλα!

— Σόπα! σόπα! φώναξε ἡ μάνα του με φωνὴ τρομαγμένη, μά τὸ παιδί τραγουδοῦσε:

Αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Ὁ Γιάκωβος παραγμένος κύτταζε πότε τὸ μορὸ και πότε τὴν μάνα του. Αὐτὴ σηκώθηκε με μάτια ὄγρᾶ, με τὰ μαλλιά λευκά. Εἶχε γεράσει για 10 χρόνια σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι δοκίμασε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς μικρῆς, μά αὐτὴ μ' ἕνα χαμόγελο ἀγγελικὸ στοῦ χεῖλι, ἄρχισε πάλι τὸ ἴδιο τραγούδι.

Ἰσπερ ἂπ' ὄλα αὐτὰ ἡ μάνα τῆς ἔζησε μερικὸς μῆνες καρδιά και πέθανε ἂπ' τὴν λύπη τῆς χωρὶς τὸ μορὸ νὰ πάη, νὰ τραγουδᾷ:

Αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Ὁ Γιάκωβος ἔκλαψε τὴν γυναίκα του, ἔμεινε μόνος με τὴν κόρη του και τὸ βράδυ σάν γύριζε στοῦ σπῆτι, αὐτὴ τραγουδοῦσε τὸ ἴδιο τραγούδι. Ὅταν γίνηκε 10 χρονῶν ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἔξω ἂπ' τὸ σπῆτι, και ὁ κόσμος ἀκούγοντας τὸ τραγούδι τῆς ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς οἰκογενείας. Ὅλοι πειὰ τὴν ἀπεφηναν και τὴν ὀνόμαζαν τὸ παιδί τῆς αμαρτίας! Ὁ πατέρας τῆς ἔχασε τὴν θέσι του και ἔγινε λαθρέμπορος για νὰ μορῆ νὰ ζῆ τὸ παιδί του.

Ἀρκετὰ χρόνια ὁ Γιάκωβος ἔκανε λαθρέμπορο σὲ νταντέλλες και μαγαζοπῆρωνα τῆς Ἀγγλίας με μεγάλη προσοχή για νὰ μὴ τὸν πιάσουν.

Μά μιὰ μέρα ἕνας τελωνοφύλακας τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ πού ξεφρότωνε ἂπ' τὴν βάρκα του ἕνα σακί γεμάτο, τὸν πυροβόλησε μά δεν τὸν πῆρε τὸ βόλι, μόνον πού τὸν γνωρίσανε.

Ἀπὸ τότε δεν μπορούσε πειὰ νὰ μένη στοῦ Σαιν Μαλό. Ἡ Μαργαρίτα ὄλη τὴ μέρα γύριζε στὴν ἀκροθαλασσιά και ἔπαιζε. Τὴν νύχτα χαμότανε: Πού κοιμότανε κανένας δεν ἤξερε. Πήγαινε ἴσως στὴ σπηλιά πού κρυβόταν κι' ὁ πατέρας τῆς. Οἱ τελωνοφύλακες προσέχανε κι' ἕνα βράδυ ἕνας ἂπ' αὐτούς ἀκολούθησε τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ μακριὰ για νὰ μάθῃ τὸν κρυφθῶνα τοῦ πατέρα τῆς. Τὸ κορίτσι ἀνεβοκατέβαινε τὰ κατσάβραχα κι' ὁ φύλακας ἴδρωσε πηδώντας ἀπὸ πίσω τῆς. Ἐξαφνα ἡ Μαργαρίτα χάθηκε ἂπ' ἔμπρὸς του. Ὁ φύλα-

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Του Σαίν—Πρὸς πρὸς τὴν Ιουλίαν ντ' Ἐτανζ

Ἰουλία, ἀφῆσέ με νὰ ἀναπνεύσω. Μὲ κάνεις καὶ τρέμω... Τὸ γράμμα σου εἶνε φλογερὸ καὶ μεταδίδει στὴν ψυχὴ μου τὴν ὑπερκόσμια φλόγα... Γιατί μοῦ δίνει συμβουλές, πού ἀρκεῖ μιά διαταγὴ σου ; Ἡ θέλησί σου εἶνε σιδερένιος νόμος γιὰ μένα. Ναι, θὰ ἔκανα τὰ πάντα ἐάν μοῦ τὸ δούταξες, γιατί σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὸν κόσμω. Καὶ ξέρεις γιατί σ' ἀγαπῶ τόσο ;

Ἀσύγκριτη κόρη, σ' ἀγαπῶ γιατί εἶσαι ἕνα τέλειο πλάσμα καὶ γιατί ἡ ἦθιξ πού ἔχεις στὴν καρδιά σου εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη γὰρ. Ἡ ψυχὴ σου ὠραϊότες μὲ κάνει γιὰ πάντα σκλάβω σου, μᾶθε το, ψυχὴ μου.

Φεύγω μὲ ἐλπίδα, ὄστερα ἀπὸ τὴν ὑπόσχου πού μοῦ ἔδωσες. Σὲ πιστεύω. Ὑποσχέθηκες ὅτι δὲ θὰ γίνης γυναίκα ἐνὸς ἄλλου, χωρὶς τὴ συγκατάθεσί μου. Θὰ σεβισθῶ καὶ ἐγὼ τῆς ἐπιθυμίας σου. Σοῦ δίνω γι' αὐτὸ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Ἄγνοω πὸς θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἡ τύχη εἰς τὸ στάδιο πού ἐδίλεξας. Θὰ κάμω ὅμως ; ὅτι μπροστὴ γιὰ νὰ νικήσω τὴν τύχην καὶ νὰ γίνω δικός σου. Πάντως ποτε οἱ ἰεροὶ δεσμοὶ τοῦ γάμου δὲν θὰ μὲ ἐνώσουν μὲ ἄλλην γυναίκα ἀπὸ τὴν Ἰουλίαν ντ' Ἐτανζ. Δὲν ζῶ καὶ δὲν ὑπάρχω γιὰ ἄλλη παρὰ γι' αὐτὴν καὶ θὰ πεθάνω σὺν σοῦ ; τῆς ἢ ἐλεύθερος. Χαίρε ! περνᾷ ἡ ὥρα. Φεύγω σὲ λίγα λεπτά.

Σαίν—Πρὸς

Τῆς Ἰουλίας ντ' Ἐτανζ πρὸς τὸν Σαίν—Πρὸς

Ἄχ, φίλε μου, τί μαρτύριο γιὰ δύο ἐρωτευμένους αὐτὴ ἡ συνάντησι ; μέσα στὸ πλήθος ! Τί μαρτύριο νὰ βλέπωμεθα καὶ νὰ εἰμεθα τόσο μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ! Καλλίτερα νὰ εἴμαστε μακριὰ ! Πῶς νὰ ὑποκριθῶ ἡμέρα, τὴ στιγμὴ πού εἶνε τόση ἡ ταραχὴ μου ; Πῶς νὰ μιλῶ μὲ τοῦ ; ἀδιαφόρως ; ἐνφ ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἰσχυρότητα γιὰ ἕνα μοναχὸ ἄνθρωπο ;

Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ταραχθῆκα τόσο, ὅσον χθὲς ὅταν ἀνήγειλαν τὴν ἐπίσκεψί σου εἰς τῆς κ. ντ' Ερβάρ. Φανταζόμενον πῶς ὅλοι μὲ παρατηροῦσαν... Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω, πῶς νὰ φερθῶ. Ὅταν μίληκες στο σαλόνι, κοκκίνησα τόσο φοικτά, ὥστε ἡ ἐξ-

κας προχώρησε καὶ εἶδε μιά σχισιάδα ἀνάμεσα σὲ δύο κατσάβραχα καὶ μέσα φῶς. «Λοιπὸν, σκέφθηκε, ἐδῶ εἶνε ἡ φωλίτσα τους !»

Γύμνω ἀμέσως πλῆκος καὶ πήρε μαζὺ του πέντε συντρόφους του. Ἐνωγύρισαν, κατεβήκανε σιγὰ σιγὰ στὴ σχισιάδα καὶ βρεθθήκανε σὲ μιά σπηλιά. Τὸ φῶς σβύστηκε ἀμέσως, κα αὐτοὶ ἀόψανε ἕνα κερί. Ἐπάνω σὲ ξερὰ φύκια ἦτανε ξαπλωμένο τὸ κορίτσι καὶ κοιμώτανε ντυμένο. Τὴν ξυπνήσανε καὶ αὐτὴ ἀρχισε ἀτάραχη τὸ τραγουδι τῆς :

Ἄμμα, αἶμα, αἶμα !

Οἱ φύλακες τραβηχθήκανε τρομαγμένοι.

— Ναι, εἶπεν, ἕνας ἀπ' αὐτοῦς, αἶμα θὰ χυθῆ ἀπόψε σὺν γυρίσι ὁ ληστής ἐκεῖνος ; ὁ πατέρας σου μικροῦλα μου...

Ἡ Μαργαρίτα φάνηκε πῶς κᾶτι καταβε.

Ἐνας κρότος ; βάρκας πού πλησίαζαν ἀκόσμηκε ξαφνικά.

— Νάτος ! εἶπαν οἱ φύλακες καὶ τοιμαστήκανε.

Ἡ Μαργαρίτα θέλησε νὰ φύγῃ μὰ τὴν φοβερίσανε πῶς θὰ τὴ σκοτώσουνε ἀν ἀπομακρυνθῆ. Ἐκεῖνη ὁμοῦ ἀρπαξὲ τὸ σχοινί πού χρησίμευε γιὰ σκάλα στὸν πατέρα τῆς καὶ ἀρχισε ν' ἀνεβαίνῃ στοῦ ; βράχους. Ἐνας φύλακας ὁμοῦ ἔκοψε μὲ τὸ σπαθί του τὸ σχοινί καὶ τὸ κορίτσι ἔπεσε πάλι μέσα στὴ σπηλιά κ' ἀρχισε νὰ τραγουδά :

Ἄμμα ! Ἄμμα ! Ἄμμα !

Ὁ Γιάκωβος μὴ γνωρίζοντας τί συνέβη ἔπεσε στὰ χεῖρα τους ἀφοῦ ἀντιστάθηκε παλληκαρίσια.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν φάνηκε πουθενά.

Ὁ Γιάκωβος ; ἐπειδὴ ἀντιστάθηκε στοὺς τελωνοφύλακας καταδικάσθηκε σὲ θάνατο.

Ἡ καρμανιόλα στήθηκε στὸ ἴδιο μέρος πού εἶχε στηθῆ πρὸ δέκα χρόνων γιὰ νὰ κοπῆ τὸ κεφάλι τοῦ καυμένου παπὰ Σολνιέ.

Ὅλο τὸ Σαίν Μαλό εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω.

Τὴν στιγμὴ πού τὸ μαχαίρι θὰ ἔπεφτε, ἕνα κορίτσι καταξοσχισμένο καὶ πληγωμένο πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλήθος καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τῆς καρμανιόλας...

— Κόρη μου ! φώναξε ὁ Γιάκωβος.

Ἦταν ἡ Μαργαρίτα.

Μισοσηκώθηκε καὶ ἀρχισε νὰ τραγουδά.

Ἄμμα θέλει ἡ μηχανή !

Νὰ ποτίσωμε τὴν καρμανιόλα !

Ὁ Γιάκωβος ἔβγαλε μιά φωνὴ φρίκης καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δῆμι...

PAUL FEVAL

ἀδελφὴ μου, πού μὲ κῦταζε, ἔσκυψε καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ στὸ αὐτί, κρατώντας τὴν βεντάλλια ἀνοιγμένη γιὰ νὰ μὲ κρύψῃ. Ἐγὼ ἔτρεμα γιὰ τὴν κακογλωσσία τῶν γυναικῶν, πού μὲ ζηλεύουν γιὰ τὴν ἀγάπην πού μοῦ δείχνεις.

Ἡ Κλαίρη μοῦ εἶπε πῶς εἶχες καὶ σὺ τὴν ἴδια ταραχὴ. Τῆς φαίνουσιν στενωχωρημένοι, ὄχρος, ἀνήσυχος, καὶ δὲν ἤξερες ἀν ἔπρεπε νὰ μᾶς πλησιάσῃς ἢ νὰ μᾶς χαιρετίσῃς ἀπὸ μακριὰ. Εὐτυχῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ σὲ ἐκάλεσε πλησίον τῆς ἢ νοικοκυρὰ καὶ ἐκάθηρες κοντὰ τῆς.

Νοιώθω, φίλε μου, πῶς αὐτὸς ὁ τρόπος πού ζοῦμε δὲν εἶνε καλὸς γιὰ μᾶς. Ἀγαπώμεθα πολὺ γιὰ νὰ κρυβώμαστε ἐτσι. Αὐτὲς ἡ συναντήσεις στὰ σαλόνια εἶνε ὠραίες γι' αὐτοῦ ; πού βλέπονται καὶ ἀλλοῦ καὶ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν, νὰ ποῦν τὸν πόνον τους. Οἱ ἀνησυχίες μου μὲ βασανίζουν τόσο πολὺ, ὥστε πρέπει νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ.

Ἄς ἐπαναλάβουμε τὴ μυστηριώδη ζωὴ μας, πού μᾶς ἔδινε τόσες κρυφές εὐτυχίες. Αὐτὴ ἡ μοναξιά ἦταν ἡ μόνη εὐτυχία στὴ ζωὴ. Γιὰ μεγάλα πάθη ζοῦν στὴ μοναξιά. Τὰ φῶτα τῶν σαλονιῶν μαραίνουν τὴν ἀγάπην. Ἡ μελαγχολία μου δὲν συμβιβάζεται πειὰ μὲ τὴν κίνηση καὶ τὸ χορδὸ. Μὲ κουράζουν ἡ κοινοτυπίες πού ἀκούω διαρκῶς, μὲ πληγώνουν ἡ κολακείες πού δὲν μπορῶ ν' ἀποφύγω.

Προτιμῶ νὰ μὴ σὲ βλέπω καθόλου παρὰ ἐτσι... Δὲν φαντάζεσαι πόσο ὑποφέρω !

Ἄ, ἀν εἶχα ποτὲ τὴν ἐλπίδα πῶς τὸ όνειρό μας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ... Ἄν ἐρχόταν αὐτὴ ἡ εὐτυχιώμενη μέρα !

Ἄλλα δὲν θέλω νὰ μιλῶ περισσότερο γιὰ ἕνα ἀβέβαιο όνειρο...

Συγχώρησε τὰ παράπονα αὐτὰ, πού βέβαια θὰ νοιώθης πῶς προέρχονται ἀπὸ θερμὴ λατρεία... Συγχώρησέ με, μόνο μου φίλε. Ἡ καρδιά μου δὲν πρέπει νὰ ἔχη γιὰ σένα κανένα μυστικό.

Πρέπει μόνο αὐτὸ νὰ μάθης. Ἐγὼ ἕνα μυστικὸ σχέδιο, πού θὰ γιαιτρέψῃ τις λύπες μας... Μὴ ζητᾷς περισσότερα. Ἐχε στὴν καρδιά σου μιά γλυκεῖα ἐλπίδα. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ μάθης. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητᾷς, ἀλλὰ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ κάμης οἰανδήποτε ἐρώτησι.

Διχὴ σου γιὰ πάντα Ἰουλίαν

Τοῦ Λουκιανοῦ Βοναπάρτου πρὸς τὴν κ. Ρεκαμῆ

Ἐνόμιζα πῶς μποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς σεᾶς. Εἰς μᾶτῃν προσεπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι γυναῖκες στὸν κόσμω, ὠραίες καὶ θελκτικῆς σὺν καὶ σένα.

Ἀπατήθηκα σήμερα. Ὅλες μοῦ φαίνονται ἄνοστες καὶ ψυχρές.

Ἡ ὠραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου θὰ μὲ ἀφινε ἀσυγκίνητο καὶ θὰ ἐνόμιζα πῶς βρισκόμαι μὲ μιά ἀψυχὴ κοῦκλα... Προχθὲς στὸ χορδὸ δοχίμια νὰ παρηγορηθῶ μὲ τὴν κυρία ντε Β. Τὴν γνωρίζετε καὶ ξέρετε τις ἐρωτικῆς ἐπιτυχίες τῆς... Ἡ παρουσία τῆς εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ὀχρηάζουν ἀπὸ ζήλεια ὅλες ἡ γυναῖκες σ' ἕνα χορδ... Ἐμεινα μὰζὶ τῆς καὶ ἐνοιώσα πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Ἐνας ἄλλος θὰ ἐτρελλαινέτο ἀπὸ χαρὰ. Δὲν θὰ τὸ πιστεύετε, Ἰουλιέτα, ἐπλήξα ὅσον οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν στιγμὴ πού θὰ ἔφευγα ἀπὸ κοντὰ τῆς...

Παντοῦ τὸ βλέμμα μου σᾶς ἀναζητοῦσε μὲ ἀπληστία... Δὲν ἤλθαιτε. Ποῖς ξέρει ἐκεῖνο τὸ βράδυ πού σᾶς ὀδήγησε ἡ ἰδιοτροπία πού ἔχετε ἐμφυτὴ μέσα σας ;

Εἶσατε ἰδιότροπη καὶ φιλάρεσκη μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ μὴ λογαριάζετε τίποτε. Οὔτε τὸν πόνον, οὔτε τὴν λύπην, οὔτε τὴν ἀπελπισία τοῦ ἄλλου. Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς τιμωρήσω. Τρελλὸς πού εἶμιον ! Τώρα ἐρχομαι καὶ πέφτω στὰ πόδια σας. Σᾶς ἰκετεύω νὰ μὲ συγχωρήσετε καὶ νὰ μὲ δεχθῆτε. Ἄλλοιως εἶμαι ἀξιος νὰ κάμω μὴ οἰανδήποτε τρεῖλλα. Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σᾶς καὶ ἐπιζῶ πῶς θὰ μὲ συγχωρήσητε. Περιμένω ἀγωνιωδῶς τὴν ἀπάντησί σας.

Λουκιανὸς

ΠΩΔΕΙΓΜΑΤΑ ἐπίπεδον πιεστήριον ἔχον πλάκα 100 x 140 δυνάμενον νὰ πῆρῃ 4 σελίδας μεγίστης ἐφημερίδος καὶ τυπῶν 1200 φύλλα καθ' ὥραν. Μοναδικὸν διὰ χημικερῶν ἐπαγγελματιῶν ἐφημερίδα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

